

Alleen voor Bolletje beschuit terug naar Nederland

Een kolonie Nederlandse ouderen aan de Klostersee

Achtergrond - 6 maart 2008 - Auteur: Bas de Rue

(6 maart 2008) Uit liefde voor Duitsland zijn ze niet gekomen, toch willen de Nederlandse bewoners van Landhauspark Klostersee voor geen geld terug naar hun geboorteland. Wonen net over de Duitse grens betekent voor hen een permanente vakantie.

Net over de grens bij Winterswijk, in het Duitse dorpje Borken-Burlo, heeft zich een kleine kolonie Nederlandse ouderen gevestigd: de bewoners van Landhauspark Klostersee, een curieus mengsel van vakantiepark en woonwijk voor senioren. De bevolking bestaat uit Nederlandse ouderen die - vaak tot hun eigen verrassing - in Duitsland de plek hebben gevonden om in alle rust van hun pensioen te genieten.

De Nederlanders hebben het beste van twee werelden. Ze houden - mits ze in Nederland belastingplichtig blijven - het recht op hypotheekrenteaftrek. Tegelijkertijd profiteren ze van de lagere huizenprijzen, gunstige wegenbelasting en goedkope grond in Duitsland. Het prettige gevolg is dat de Landhausparkers wonen in huizen die ze anders nooit hadden kunnen betalen.

Een postadres in Nederland stelt hen in staat hun Nederlandse zorgverzekeraar aan te houden en in Winterswijk de huisarts of apotheek te bezoeken, een kwartiertje met de auto.

Gele bouwkraan

“Ik ben opeens grootgrondbezitter geworden”, zegt Wim Jacobi vergenoegd. Met een spade in zijn hand kijkt de gepensioneerde Bodegravenaar uit over wat straks zijn weelderig groene tuin moet worden. Nu is het nog een platte vlakte verse aarde. “Mijn vrouw en ik wonen hier nu anderhalve maand en we hebben nog geen seconde spijt gehad.”

Jacobi woont in het deel van het Landhauspark waar de aannemer nog volop bezig is. Achter zijn huis bromt een grote vrachtwagen met betonnen vloerplaten langs. Even verderop zwenkt een gele bouwkraan heen en weer. 113 vrijstaande huizen

zijn al op het terrein verrezen, in 2009 moeten dat er zo'n 150 zijn.

Het is niet moeilijk te ontdekken wat Jacobi en zijn vrouw in het park zagen. Bij de gemeente Borken staat het terrein als *Ferienpark* (bungalowpark) bekend, maar de huizen van Klostersee hebben niets met bungalows of tijdelijke vakantieverblijven van doen. Het zijn kleine villa's van steen en geschikt om er permanent te verblijven.

De *Ferienhäuser* zijn voor de Nederlandse bewoners bovendien geruststellend herkenbaar: muren van rode baksteen, schuine daken met dakpannen in dezelfde kleur. En overal keurig aangeharkte tuinen met bloemperkjes en jonge struiken. Op de bouwplaatsen na is het goed zoeken naar onkruid in het Landhauspark.

Ervaringsdeskundige

"Tachtig procent van de mensen hier is Nederlands, de rest is Duits. De Duitsers hier zijn vaak partners van Nederlanders of zijn fans van Nederland. Ze wonen hier omdat ze dan het gevoel hebben in Nederland op vakantie te zijn", lacht Ton van Rooijen, bewoner van het park. Dankzij zijn positie van regelneef wordt Van Rooijen door de anderen ook wel 'de burgemeester' genoemd.

Van Rooijen is als kenner van Duitse voorschriften en van de nukken van de Borkener bureaucratie een onontbeerlijke bron van handige tips voor nieuwkomers uit Nederland. Daarnaast heeft hij ook een zakelijk belang in het park: samen met 'grensmakelaar' Ruud Engelse uit Emmen verzorgt hij als ervaringsdeskundige de verkoop van de huizen.

Die verkoop loopt soepel. De huizen aan de Klostersee zijn in trek bij Nederlanders. "Hier vinden Nederlandse ouderen - vitale senioren noem ik ze - de rust die ze in Nederland niet meer vinden. En het leven is hier betaalbaar. Een vrijstaand huis op eigen grond voor een slordige twee ton, kom daar maar eens om in de Randstad. Ik snap eigenlijk niet dat er niet meer van dit soort parken zijn."

Daarmee heeft Van Rooijen in een notendop de beweegredenen van de Nederlanders samengevat om zich aan de Klostersee te vestigen. Uit liefde voor Duitsland zijn ze niet gekomen, bovenal telt het gebruiksgemak: de mogelijkheid de eigen, vertrouwde levensstijl te kunnen voortzetten, maar dan in een rustiger en ruimer omgeving. En met de kleinkinderen op rijafstand.

Frankrijk, Spanje op één

"Ik was nog nooit naar Duitsland geweest en nu woon ik er", zegt Lissenaar John

Bosman, in een vorig leven werkzaam bij Mercedes. Bosman en zijn vrouw behoren tot de aanzienlijke groep spijtoptanten voor wie Spanje of Frankrijk de eerste keus was. "We hebben gezegd: als we niet meer werken, dan gaan we naar het buitenland. Eigenlijk wilden we naar Frankrijk, maar dat is te ver weg."

Ook de kersverse bewoner Ruud Fok uit Dongen - hij is nog bezig met het uitpakken van zijn verhuisdozen - vindt zichzelf tot zijn eigen verbazing in Duitsland terug. "Moffen ja, gek eigenlijk dat ik hier woon. Zij hebben mijn fiets, ik heb nu een stukje Duitsland. Zo zie ik het."

Hun aanvankelijke reserves over Duitsland en de Duitsers ten spijt, peinst geen bewoner van het Klosterpark erover om weer naar Nederland te vluchten. Eenmaal geproefd aan het landelijke leven, wil niemand meer terug.

"Files, hangjongeren en Holleeder is het enige dat ik zie als ik het Nederlandse nieuws aanzet," zegt Schiedammer Cor van Tiel. "Je zit hier zo dicht bij de grens dat je Nederland niet mist. Alleen voor beschuit van Bolletje ga ik nog terug."

Fietsband of Fahrradschlauch?

Ondanks de afgezonderde ligging van het park leven de bewoners niet met hun rug naar de Duitse bevolking toe. Op hun eigen, gemoedelijke manier doen de Landhausparkers hun best contact te maken met de inheemse bevolking. Een praatje bij de bakker, een bezoek aan een muziekfeest in het dorp. De *Borkener Zeitung* met lokale nieuwtjes is met afstand de best gelezen krant van het park.

Op hun beurt komen oudere Duitsers ook wel eens langs voor een praatje. "De Duitsers zijn best nieuwsgierig. Als je ervoor openstaat, is contact snel gelegd", zegt John Bosman. Leuke Nederlandse woorden leren is een Borkener hobby geworden. 'Fiets' en 'fietsband' hebben in het dorp het pleit gewonnen van *Fahrrad* en *Fahrradschlauch*. Bosman: "De Duitse mensen zijn heel vriendelijk. Mensen in het dorp herkennen je ook. Als je wilt, kun je hier heel goed inburgeren."

Annie en Harry uit Schijndel volgen een cursus Duits in Winterswijk. Annie: "Dat doen we om dieper op gesprekken in te kunnen gaan. Nu stukt de conversatie met Duitsers nog wel eens omdat wij de woorden niet kunnen vinden." Harry: "De Duitsers zijn gesloten van zichzelf. Pas als ze je beetje kennen, dan zijn ze opeens heel gastvrij."

Bas de Rue is redacteur van het Duitslandweb.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel:

<https://duitslandinstituut.nl/artikel/3530/alleen-voor-bolletje-beschuit-terug-naar-nederland>